

Siedem groszy

WIADOMOŚCI ZE SWIATA - NAJCIĘKAWSZE PROCESY - SENSACYJNA POWIEŚĆ

dziennik ilustrowany dla wszystkich o wszystkim

Europa w przededniu nieobliczalnych decyzji

Po wystąpieniu Niemiec z Ligi Narodów

Wiedeń, 15 października.

Wiadomość o wystąpieniu Niemiec z Ligi Narodów wywołała w Wiedniu niezwykle silne wrażenie. Nadzwyczajne dodatki dzienników zostały w lot rozchwytywane. Naogół przeważa zdanie, że Europa znajduje się w przededniu nieobliczalnych decyzji.

„Extrablatt” donosi, że wiadomość o kroku Niemiec nadeszła na kongres partii socjal-demokratycznej w chwili, gdy Otto Bauer wygłaszał swój referat o sytuacji politycznej. Większość delegatów zagranicznych postanowiła niezwłocznie opuścić Wiedeń. Delegat

francuski Leon Blum pożegnał się natychmiast, oświadczając, że dziś jeszcze wyjedzie do Paryża, ponieważ decyzje, które tam zapadną, wymagają jego obecności. Delegaci angielscy i belgijscy porozumieili się natychmiast ze swymi poselstwami i zamierzają wyjechać dziś wieczorem. Panuje zgodna opinia co do tego, że polityka Hitlera musiała doprowadzić do konsekwencji, które obecnie nastąpiły. Niemcy krokiem swym dzisiejszym stworzyły sytuację, której dalszego rozwoju nikt przewidzieć nie może.

Smiały manewr niemiecki

czy zerwanie z polityką pokoju

Paryż, 15 października.

Ustąpienie Niemiec z Ligi Narodów i wycofanie się z Konferencji Rozbrojeniowej wywołało w Paryżu wielkie zdziwienie, gdyż nic nie pozwalało przewidywać takiej ewentualności. Premier Daladier i minister Paul Boncour dokonali rzeczywistych wysiłków w swej polityce liberalizmu i porozumienia międzynarodowego, aby ułatwić Rzeszy Niemieckiej przyjęcie konwencji. Rokowania dochodziły do kulminacyjnego punktu i nic nie pozwalało przewidywać, iż gest rządu niemieckiego będzie w całkowitej sprzeczności z rękoma dążeniami do pokoju i współpracy międzyna-

rodowej, proklamowanymi przez Hitlera i delegatów niemieckich w Genewie. W obliczu dzisiejszej decyzji Rzeszy mocarstwa będą musiały określić swe stanowisko. Nie należy jednak spieszyć się z tą decyzją, wymaga tego bowiem doniosłość dzisiejszych wypadków. Należy też poznać dokładne znaczenie gestu niemieckiego, a mianowicie, czy stanowi on śmiały manewr w decydującej chwili, czy też winien być uważany za ostateczne zerwanie ze wszystkimi organizacjami współpracy międzynarodowej, oraz z polityką pokoju i pojednania narodów, stosowaną przez szereg ostatnich lat.

Błyskawiczne tempo

przygotowań Niemiec do przyszłej wojny

Paryż, 15 października.

Wystąpienie Niemiec z Konferencji Rozbrojeniowej i z Ligi Narodów spotkało się w całej prasie francuskiej z jednomyślną oceną. Zgodne są zdania, iż krok Niemiec przekreśla wszystkie wysiłki pokojowe ostatnich czternastu lat.

W „Journal des Debats” stwierdza Bernus, iż hitlerowskie Niemcy przygotowują się w błyskawicznym tempie do gry „na całego”, w której ostatnią stawką będzie przyszła wojna.

Podobnie określa sytuację „Temps” i reszta prasy. Niemcy ponoszą obecnie pełną i wyłączną odpowiedzialność za dalszy rozwój sytuacji międzynarodowej. Narody, — jak stwierdza „Temps”, — zostały teraz obudzone poczuciem rzeczywistego niebezpieczeństwa ze strony Niemiec. Zdaniem „Echo de Paris” krok Niemiec rujnuje ostatecznie opinię międzynarodową Rzeszy niemieckiej i doprowadza do ostateczności nieufność państw angielskich w stosunku do Niemiec, która ostatnio zaczęła się budzić w Anglii i Stanach Zjednoczonych. Brutalność niemiecka naprawia w ten sposób wszystkie błędy dyplomacji, która do tej pory nie zdołała przeirzeć wykrętnej gry Niemiec. W podobnym tonie brzmią komentarze reszty dzienników.

Jeśli chodzi o wewnętrzno - polityczną sytuację Francji, to nie jest wykluczone, iż ostatnie wypadki znajdą swoje echo i na tym terenie. Już dziś pojawiają się głosy za utworzeniem rządu jedności narodowej, który objąłby centrum i prawy odłam republikanów. Z drugiej strony zwolennicy obecnej konstelacji parlamentarno - rządowej lansują konieczność skupienia wszystkich sił narodowych przy obecnym gabinecie Daladier — Paul Boncour.

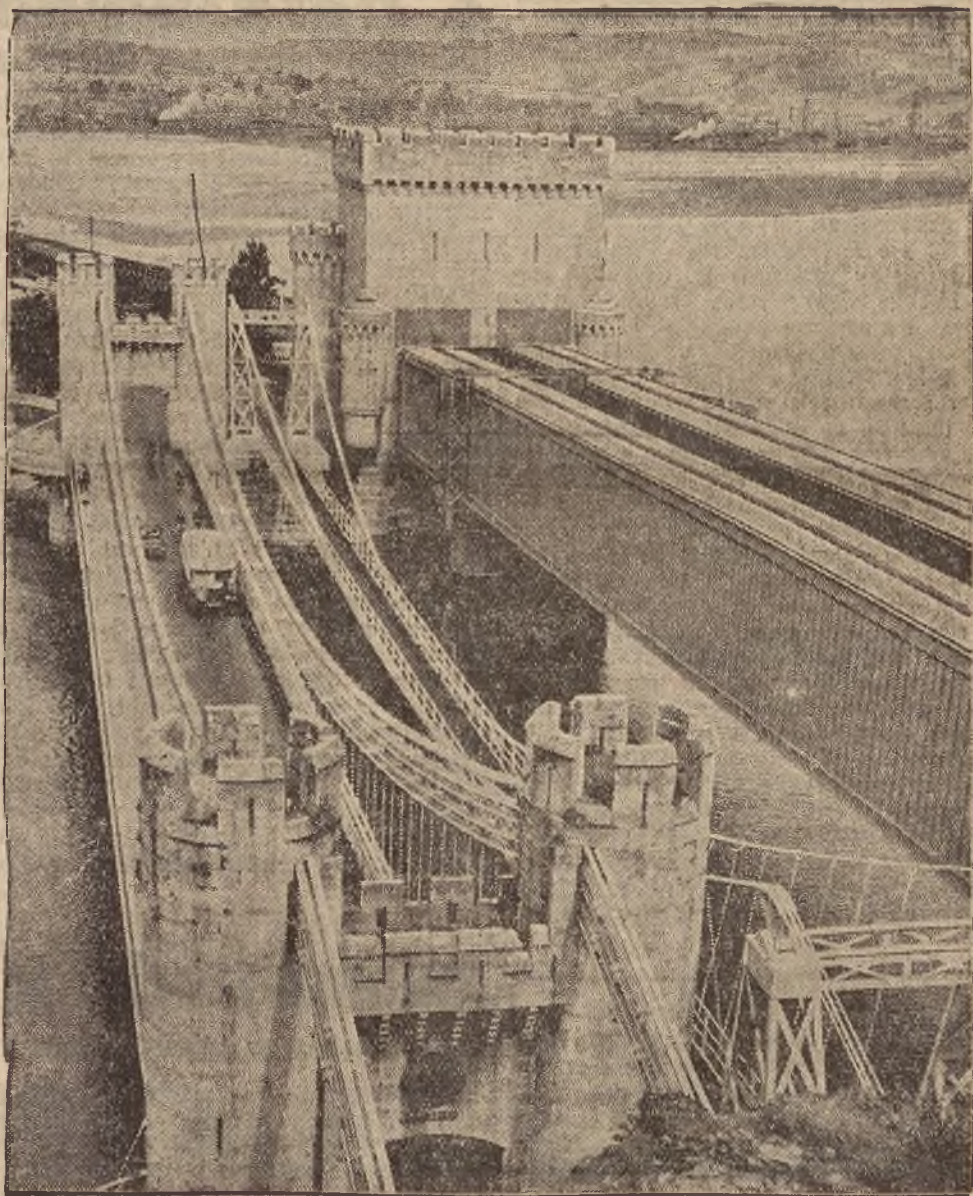
Panuje powszechne przekonanie, iż teraz przyszła kolej na Francję, która we własnym interesie musi jasno określić swoje stanowisko.

Po'ak posłem sowieckim

w Rydze

Moskwa, 15 października.

Stefan Brodowski, Polak z pochodzenia, dotychczasowy pełnomocnik Narkomindiełu w Charkowie, mianowany został posłem sowieckim w Rydze.

W Conway (Anglia) wybudowano most, jedyny w swoim rodzaju w świecie. Most składa się z jezdni dla samochodów i motocykli, oddzielnej jezdni dla zaprzęgów konnych, oddzielnej części dla dla pasażerów pieszych i zupełnie krytej części dwutorowej dla pociągów i tramwajów. Całość przedstawia się wspaniale, jak to powyższa rycina ilustruje.

Dwunastu inżynierom sowieckim grozi kara śmierci

Paryż, 15 października.

Jak donoszą z Moskwy, aresztowano tam w ostatnich dniach 12 inżynierów, którzy zajmowali kierownicze stanowiska w zarządzie kolei Moskwa — Kursk. Aresztowania te nastąpiły na skutek zarządzenia komisarza komunikacji, Andrejewa. Wszyscy aresztowani

stoją pod zarzutem uprawiania sabotażu i doprowadzenia zarządzanej kolei do stanu niemożliwej wprost dezorganizacji technicznej. Ponieważ sowiecki kodeks karny kwalifikuje tego rodzaju działalność jako zdradę stanu, grozi aresztowanym, jeśli nie wszystkim, to niektórym przynajmniej, kara śmierci.

Zniżka marki niemieckiej w Nowym Jorku

Londyn, 15 października.

Korespondent Agencji Reutersa donosi z Nowego Jorku, że na tamtejszej giełdzie nastąpiła znaczna niżka papierów niemieckich, w szczególności zaś obligacji pożyczki Da-

wesa. Marka niemiecka miała też słabszy kurs, jednakże naogół na giełdzie nie odczuwa się poważniejszych refleksów ostatnich wypadków. Poważniejsze koła bankowe wyrażają opinię, iż Wall Street jest już zahartowana wobec wiadomości z Niemiec, mogących przyczynić się do wzbudzenia niepokojów.

3 maluczcy mogą uzyskać

premię „Siedmiu Groszy”

Wychodząc z założenia, że wśród maluczkich są również potrzebujący kilku złotych, fotograf nasz uchwycił na obiektyw aparatu jakiegoś małego „synka” z Łazisk Średnich, który napewno nawet się nie spodziewał, że czeka na niego premia.

Chłopiec, którego głowa otoczona jest kółkiem, od którego prowadzi strzałka, wskazująca na powiększenie tej głowy, otrzyma natychmiast 10 zł. gotówka, o ile pozna siebie w gazecie i w ciągu 3 dni zgłosi się z „Siedmiu Groszami” i kwitem, potwierdzającym uiszczenie prenumeraty za bież. miesiąc u kolportera naszego p. Józefa Breitkopfa w Mikołowie przy ul. Żorskiej 19.

Jutro, jak wczoraj, jak codziennie, polujemy w dalszym ciągu. A więc należy pamiętać, że każdy może uzyskać premię. Trzeba tylko chcieć i czytać „Siedem Groszy”.

Reorganizacja

Z. H. S. H.

Z Warszawy donoszą: Pracująca w min. Opleki Społecznej specjalna komisja, powołana dla wprowadzenia w życie ustawy o scaleniu ubezpieczeń społecznych opracowała projekt zreorganizowania Zakładu Ubezpieczeń Pracowników Umysłowych. Zamysł czterech zakładów dotychczasowych powstać ma jeden zakład z siedzibą w Warszawie, zakłady zaś istniejące we Lwowie, Poznaniu i Król. Hucie, zmienione będą na oddziały zakładu warszawskiego.

Niepokój w Ameryce

Z Londynu donoszą: Nowojorski korespondent agencji Reutera donosi, że koła rządowe, komentując decyzję rządu Rzeszy, stawiają pytanie, jaki będzie dalszy rozwój sytuacji, i do czego ona doprowadzi. Wypadki ostatnie uważane są za poważny cios dla pokoju światowego i są wybitnie niepokojące, zwłaszcza w obliczu i tak naprężonej sytuacji europejskiej.

Na Wall-Street panują pewne obawy ze względu na przyznane Rzeszy znaczniejsze pożyczki.

Sekretarz stanu Hull oświadczył, że decyzja Niemiec uniemożliwia cały ruch rozbrojeniowy. Rząd Stanów Zjednoczonych jest nią poważnie rozczarowany i głęboko ubolewa, że sytuacja rozwinęła się w ten sposób. Stany Zjednoczone oddawna już starają się wszystkimi siłami doprowadzić do redukcji zbrojeń światowych i dążyły do wprowadzenia ducha solidarności — w stosunkach dyplomatycznych.

Zagadkowsamobójstwo w Krakowie

13 bm. w godzinach wieczornych przechodzący ulicą Basztową w Krakowie, zauważyli obok województwa, leżącą na chodniku kobietę, wijącą się w strasznych bólach. Przybyły lekarz pogotowia przewiózł ją do szpitala, gdzie okazało się, iż jest to kobieta o nieznanym nazwisku, która w celach samobójczych usiłowała otruć się spirytusem skażonym.

Przepłócano jej żołądek, jednak stan jej okazał się ciężki.

Wyrok w trzecim procesie o zajścia w Ropczyckiem

Oskarżony Trzydział skazany na 5 tygodni aresztu

Z Krakowa donoszą: W sobotę rozpoczął się tu 3-ci z rzędu proces przeciw 3 oskarżonym: Wojciechowi Paśko, Józefowi Przydziałowi i Stan. Chrzanowi o zajścia w powiecie ropczyckim. Akt oskarżenia zarzuca im, że zmusili burmistrza miasta Sędziszowa Pragłowskiego, oraz obywateli Jagodę i Kaczorowskiego do udania się z gromadą do Kozodrzy, pod groźbą użycia szabli.

Na rozprawie oskarżeni do zarzucanych im aktów oskarżenia czynów się nie przyznali, jedynie osk. Chrzan podaje, że w formie koleżeńskiej proponował niejakiemu Kaczorowskiemu udanie się do Kozodrzy. — Świadek burm. Pragłowski zeznał, że w krytycznym dniu 6-go czerwca br. wieczorem zbliżył się do niego w Sędziszowie tłum chłopów, z pośród którego usłyszał głos „stoi burmistrz jedynaczek, weźmy go do Kozodrzy” i został wciągnięty w środek tłum. Świadek twierdzi, że tłum kazał mu krzyknąć „niech żyje Witos”, lecz on krzychał „niech żyje włościaństwo”. Żadnego z oskarżonych nie poznaje.

W czasie zeznań świadka Jagody dochodzi do ostrej scysji między obroną a świadkiem, który na zapytanie o przynależność partyjną odpowiada z wielkim oburzeniem, że jako żołnierz należy do B. B. W. R.

Świadek Kaczorowski podaje, że w czasie zabierania burmistrza sędziszowskiego do Kozodrzy przystąpił do niego osk. Chrzan i pociągnął go za rękę, celem przybliżenia do tłumy, jednak bez przemocy.

Świadkowie odwołowali: Gunia Andrzej, Antosz, Klimek, Rogoż, Jaśko, zeznają pod przysięgą, że osk. Paśko w czasie zabierania burmistrza do Kozodrzy był w innym miejscu i że osk. Przydział w krytycznym czasie szabli przy sobie nie miał. Na wniosek obrony Trybunał dopuszcza dowód ze świadka pośła Stachnika wyłącznie na okoliczność, czy osk. Paśko był u niego w nocy 7-go czerwca, co oczywiście świadek stwierdza. Przewodniczący zamyka przewód sądowy i udziela głosu prok. Stegemyerowi, oraz obronie.

Obronca Sado zaznacza, że tak jak

prokurator, nie będzie poruszał tematów politycznych; 90 proc. ludności nie wiedziało, w jakim celu idzie do Kozodrzy, a szli raczej dla solidarności chłopskiej, aniżeli z pobudek politycznych. Drugi obrońca dr. Chmiel wykazywał brak dowodów na czyny zarzucone obwinionym.

Trybunał ogłosił wyrok i skazał osk. Przydział na 5 tygodni aresztu, zaś osk. Paśko i Chrzana uwolnił od kary i winy z powodu braku dowodów.

Zakończenie przewodu sądowego

o zajścia w Nockowej

Z Tarnowa donoszą: W sprawie zajść w Nockowej przesłuchano w sobotę 14 bm. resztę świadków odwoławczych, którzy zeznawali na korzyść oskarżonych, poczem Trybunał zamknął przewód sądowy i oddał głos wiceprok. Klimczykowi. Po mowach o-

brońców dr. Merza i dr. Rozwadowskiego i dr. Szumańskiego z Warszawy oraz republikach naczelnego prokuratora Sądu Karnego w Tarnowie dr. Spólnika i obrony, Trybunał zamknął rozprawę.

W poniedziałek 16 bm. o godz. 4 po południu zostanie ogłoszony wyrok.

Już w czwartek

rozpoczynamy drukować pierwszorzędną powieść p. t.

„Obca przy własnym ognisku”

która zapoczątkuje cykl powieści w formacie książkowym umożliwiających naszym Czytelnikom założenie sobie

tanim kosztem

biblioteki, złożonej z doskonałych powieści, do których wydawnictwo nasze dodawać będzie

zupełnie bezpłatnie

barwne okładki.

W interesie więc wszystkich, którzy chcą posiadać cenną bibliotekę leży, aby natychmiast zaprenumerowali „SIEDEM GROSZY”, które jest

najtańszem piśmie

nie tylko w Polsce, ale i zagranicą.

Sprawy śląskie w Międzyn. Biurze Pracy

Z Warszawy donoszą: W dniu 23 bm. rozpoczyna się w Genewie 64-ta sesja Rady Administracyjnej Międzynarodowego Biura Pracy. Na porządku dziennym znajduje się między innymi wybór przewodniczącego i dwóch ławników komisji doradczej do spraw pracy na Górnym Śląsku. Przewidują, że prezesem będzie wybrany dyrektor Międzynarodowego Biura Pracy Butler, ławnikiem zaś ze strony Polski, b. minister Jurkiewicz.

Obrady nad odpowiedzią na notę niemiecką

Z Genewy donoszą: W hotelu De La Paix w Genewie, odbyło się 15 bm. przed południem posiedzenie wydziału Komisji głównej konferencji Rozbrojeniowej, pod przewodnictwem Hendersona — wzięli w niem udział Politis, Benesz, Havens, Norman Davis, oraz przedstawiciele Anglii, Francji i Włoch. Posiedzenie było tajne. Minister francuski Paul Boncour oświadczył przedstawicielom prasy, że konferencja obraduje nad odpowiedzią na notę niemiecką.

Dzielni zdobywcy pucharu Bennetta przybyli do kraju

Z Warszawy donoszą: 15 bm. rano przybyli do Gdyni na pokładzie okrętu Kościuszkę zwycięzcy zawodów balonowych o nagrodę Gordon-Benneta, kpt. Hynek i por. Burzyński. Dzielnych lotników powitał specjalny komitet z wicekomisarzem Rządu inż. Szaniawskim, komandorem Fran-

kowskim, delegacjami batalionów balonowych z Warszawy i Torunia oraz tłumy publiczności. Lotnicy w czasie swej kilkogodzinnej bytności w Gdyni, złożyli wizyty przedstawicielom władz, oraz wpisali się do księgi pamiątkowej miasta Gdyni. O godz. 13.30 lotnicy odlecieli do Warszawy. Po dwóch godzinach

lotu wylądowali na lotnisku mokotowskim. Tu tłumy zebranej publiczności, wśród gromkich okrzyków na cześć zwycięzców, wyniosły lotników z samolotu. Z kolei nastąpiło powitanie lotników przez przedstawicieli departamentu aeronautyki, wojsk balonowych i aeroklubu R. P. Po powitaniach lotnicy udali się do gmachu zarządu portu lotniczego, poczem odjechali do Jabłony, gdzie stacjonują wojska balonowe.

Jak wynika z udzielonych przez kapitana Hynka i por. Burzyńskiego wyjaśnień, start balonu „Kościuszkę” nastąpił w dniu 2 września z Chicago o godz. 19.16, przy panującym wietrze północno-wschodnim. Lotnicy początkowo lecieli nisko aż do jeziora Michigan. — 3 września wieczorem, z powodu złych warunków atmosferycznych, lotnicy musieli się wznieść na znaczną wysokość, która w pewnym okresie czasu dosięgła 6 tys. metrów. W ciągu 11 godzin lotnicy szybowali na tej wysokości, posługując się przy oddychaniu tlenem. Rano 4 września balon opuścił się na mniejszą wysokość. Lotnicy musieli wyrzucić cały balast, jak również radioaparat, butle po tlenie, a nawet część żywności i ciepłe ubranie. Lotnicy szybowali nad lasami Kanady. Wreszcie postanowili wylądować. Lądowanie odbyło się pomyślnie. Powłoka balonu zawisała na drzewach, a kosz kołysał się na wysokości 2 i pół metra nad ziemią. Ogółem lotnicy znajdowali się w powietrzu 39 godz. i 30 minut. Po wylądowaniu i wypoczynku lotnicy zabrali barograf, mapy, oraz kilka pomarańcz i trochę rodzynek, t. j. całą żywność jaka im pozostała. Lotnicy postanowili odnaleźć linie kolejowa, którą zauważyli w czasie lotu. Droga poprzez puszcze kanadyjską do linii kolejowej trwała do 9 września. Droga ta była bardzo ucziłwa. Dopiero przy linii kolejowej lotnicy spotkali pierwszych ludzi, którzy poinformowali ich co do kierunku najbliższej stacji kolejowej Lemieux.

OGŁOSZENIA

RATUJĄCE WŁOSY. Balsam na włosy Mag W Październikowego „Mag” N 1 usuwa łupież, zapobiega wypadaniu włosów, cena zł. 3.— Balsam na włosy Mag W Październikowego „Mag” N 2 „nie farba” odżywia cebulki włosowe a przeto stopniowo przywraca włosom pierwotny kolor. Cena 3 zł. Zadać wszędzie. Fabr. Kosmet. „Pharmachemja”, Bydgoszcz, Fabr Skład na Górn. Śląsku S. BORYS, KATOWICE, Piłsudskiego 13.

JAN TADEUSZ HRABIA KLIMCZOK WÓDZ ROZBÓJNIKÓW ŚLĄSKICH

264)

STRESZCZENIE POCZĄTKU POWIEŚCI.

Jan Tadeusz hrabia Klimczok z Blelska pozbawiony majątku i nazwiska przez oszusta Lubara, uciekł w góry z postanowieniem, że będzie tepił złych, a bronił pokrzywdzonych. Klimczok dobrał sobie towarzyszy i utworzył z nimi bandę rozbojniczą, która swą siedzibę miała w pobliżu malowniczej doliny Bystrej. W jakimś czasie później Mendel Prerauer, ubiegający się o rękę i posag pięknej żydówki Racheli, udał się do domu jej ojca Silbersteina.

*

— Nie byłbym Mendlem Prerauerem, gdybym nie trafił w samą porę — usmiechał się młody człowiek do siebie z zadowoleniem. — Jak pragnę zdrowia, jestem pewien, że rozmawiają o mnie. Nu zawsze to dobrze wiedzieć naprzód, czego się można spodziewać. Przysłucham się więc pod drzwiami, co stary Silberstein i piękna Rachelo do mnie sobie opowiadają. Jak pomyślał, tak uczynił. Już w kilka sekund później stał Mendel Prerauer w półmroku sieni i przyłożywszy ucho do drzwi, podsłuchiwał rozmowę ojca z córką. Zapewne jednak nie usłyszał nic przyjemnego, bo już po kilku chwilach znikł uśmiech z jego twarzy. Rysy mu się przedłużyły, a oczy ciskały złe, mściwe błyski.

— Co za bezwstydnosc! Co za bezczelność! — mruzczał do siebie.

Prawda, że podsłuchane przez niego słowa, mogły Mendla Prerauera dotknąć do żywego. Były one też zasłużoną karą za niedyskrecję.

— Ojcie, choćbyś złotymi ustami przemawiał za Mendlem Prerauerem, nie chcę tego obrzydliwego, wstrętnego człowieka! Nie chcę mu już pamiętać jego brzydoty, bo w brzydkim ciebie może mieszkać piękna dusza, lecz dusza Mendla Prerauera jest brudną i podłą. Na wszelki sposób szuka on korzyści dla siebie, a szkodzi drugim.

Podczas tych słów, wypowiedzianych w izbie przez Rachelę, podsłuchiwał ze złością zaciskał pięści. Potem odezwał się głos starego Silbersteina.

— Rachelo, drogie dziecko, powiedziałem ci już niedawno, że cię nie chcę zmuszać — mówił łagodnie. — Co to się jednak z tobą stało, że o małżeństwie z Mendlem Prerauerem ani słuchać nie chcesz? Nie miałbym nic przeciwko temu, gdybyś oświadczyła, że jeszcze się nie namyśliłaś i prosisz o dalszą zwłokę!

— Ojcie, chciałabym z tobą pomówić otwarcie — brzmiały słowa Racheli. — Przed trzema dniami chciałam sobie rozważyć małżeństwo z Mendlem Prerauerem. Lecz przez ten czas zaszły okoliczności, które mnie skłoniły do stanowczej odmowy. Wiesz, że przedwczoraj nie było mnie w domu. Nie pojechałam jednak w odwiedzin do przyjaciółki, jak ci to mówiłam, tylko poszłam do lasu cygańskiego i widziałam się z Markusem, którego dotąd jeszcze zapamięć nie mogę.

Podsłuchiwał zbladł, z krzywych jego oczu sypały się iskry.

— Jestem tylko biedną żydówką, — mówiła dalej Rachelo — więc dla czego nie miałabym kochać zbrojcy, jeżeli księżniczka Klementyna, która tak wysoko stoi nademną, wierną jest Klimczokowi, chociaż i on jest tylko zbrojcą?

Stary Silberstein wcale nie dał się przekonać tym dowodem.

— Księżniczka Klementyna! Jakże

możesz brać ją sobie za przykład. Nie można wszystkich ludzi mierzyć jedną miarą. Zresztą sama widzisz, czy jej to wyszło na dobre. Jej siedliskiem jest jaskinia, a hrabia, jej mąż mieszka w pięknym i wspaniałym pałacu.

— Nie, ojcie, księżniczka Klementyna nie jest nieszczęśliwą. Jestem pewną, że jej przy boku Klimczoka tyś się razy lepiej, niż w najpiękniejszym pałacu przy boku hrabiego Lubara. Zresztą, oznaczyliśmy sobie z Markusem miejsce w lesie, gdzie się spotkamy o pewnej godzinie. Potem zaprowadzi mnie do jaskini, w której mieszkają zbrojcy i gdzie, księżniczka Klementyna żyje szczęśliwie z Klimczokiem. Tam i ja, ojcie, będę z Markusem szczęśliwą!

— Panie Boże, czy to słyszane rzeczy? — lamentował Silberstein. — Chcesz opuścić starego ojca i uciec do lasu, do zbrojców? Mam tylko jedną córkę, lecz przysięgam ci, Rachelo, że wolalbym dziś jeszcze spoczywać pod mogiłą, niż doczekać się podobnej hańby!

Potem usłyszał podsłuchiwał gwałtowne łkanie starca. Przytłumionym od płaczu głosem błagał swoją córkę, aby go nie opuszczała i nie robiła mu wstydu. Wkrótce potem zmieszal się z łkaniem starca płacz Racheli.

— Ojcie, — dolatywał do podsłuchującego pod drzwiami Prerauera głos Racheli, — sam nie wiesz, czego żądasz odemnie! Tu chodzi o moje życie! Niech i tak będzie! Twoje przekleństwa, twój gniew nie byłyby mnie przestraszyły, lecz widok łez twoich wzrusza mnie do głębi. Więc pozostanę przy tobie! To jedno tylko zapowiadam, że Mendlowi Prerauerowi, odmówię ręki. Markusa musiałam się wyrzec. Niech tak będzie, lecz przynigdy nie zostanę żoną Mendla Prerauera.

W izbie ktoś zbliżał się do drzwi, więc podsłuchiwał zeszedłszy na dół, odetchnął głęboko. Tak więc stał odpalony konkurent, który nie zdążył się nawet jeszcze oświadczyć. Od czasu do czasu rzucał nienawistny wzrok na dom Silbersteina i potrzasał gniewnie zaciśniętą pięścią.

— Taka hańba... taki wstyd... dla Mendla Prerauera, którego w gminie wszyscy poważają! — syczał przez zęby. — Co za szczęście, że podsłuchiwałem, iż niczego spodziewać się nie mogę i wiem, co dziewczyna o mnie myśli.

Kryjąc się pod murem domu Silbersteina, chodził kilka razy tam i z powrotem. Znać było po nim, że staczał z sobą walkę i że nie mógł zdobyć się na stanowczy postępek.

Naraz uderzył się dłonią w czoło, a twarz rozjaśniła mu się, jak gdyby myśl szczęśliwa przyszła mu do głowy.

Księżę Sułkowski! Czy Rachelo nie mówiła, że księżę gotów był dać Markusowi wielką nagrodę, gdyby mu dostawił Klimczoka, nagrodę, którą Markus pogardził? Mendel Prerauer postanowił starać się o tę nagrodę. Nie wiedział on nic o tem, że, podług mniemania księcia, Klimczok się utopił, ponieważ księżę o pojmaniu zbrojcy zachowywał ścisłą tajemnicę. Taką okazję do zarobku chciał Mendel Prerauer koniecznie wyzyskać. Przy tej sposobności mógł nie tylko zarobić wspaniałą nagrodę, lecz także strasznie zemścić się na ry-

wału, raniąc równocześnie serce Racheli.

Już w kilka minut później znikł Mendel Prerauer z cichej ulicy, na której stał dom Silbersteina. Pędzony naprzód pragnieniem zemsty, szybkim krokiem skierował się w stronę pałacu księcia Sułkowskiego.

CXXXV. PODSTĘPNIE

Z zmieszaniem uczuciem nadziei i trwoży spoglądała Hortensja w twarz Gołowina, wystraszona działaniem lekarstwa, którego pełną łyżkę właśnie choremu podała. Co miała znaczyć bladosc jego twarzy? Dlaczego chory oddychał coraz wolniej i słabiej — dlaczego wkońcu przestał zupełnie oddychać? Przyłożywszy ucho do ust Gołowina, krzyknęła przeraźliwie i skoczyła wstecz, bo Gołowin już nie żył. Z rozpaczy chciała Hortensja rzucić się do drzwi i wołać o pomoc. Lecz zanim zdążyła wykonać swój zamiar, stanęła przerażona, a głos zamarł jej na ustach, bo w zapadającym zmroku stanęła we drzwiach postać księcia. Twarz miał wykrzywioną strasznie szyderstwem.

— Co się stało, najdroższa? — zapytał się naporóż spokojnie. — Dlaczego się namięczysz?

Hortensja zachwiała się i omal nie zemdląła. Szyderstwo, bijące z oczu księcia tak ją przerażało, że nie śmiała się opierać, gdy ją pochwylił za rękę i pociągnął do łóża.

— Ej, patrz tylko, — powiedział z dotychczasowym, udanym spokojem, — czy Gołowin umarł rzeczywiście? W takim razie, moja droga spocznie na wieki tem spokojnie, że... umarł z twojej własnej ręki. Hahaha!

W ten sposób mścił się księżę. Księżna zaś upadła na kolana obok nieboszczyka, załamywała ręce i targała sobie włosy.

— O mój najukochańszy, najdroższy! — wołała pieszczotliwie na Gołowina. — Otwórz tylko raz jeszcze oczy, powiedz mi, że mnie kochasz!

Lecz usta, które unilkły na wieki, nie odpowiadały. Wtedy Hortensja się zerwała. Dopiero teraz przypominała sobie, że księżę był przy niej. Zdało się, że chciała rzucić się na księcia.

— Morderca... morderca! — syczała przez zęby. — O, wiem doskonale, że nikt inny, tylko ty zamieniłeś prozki!

Zgięła się i wyprężyla, jak tygryś, gotowa do skoku. Lecz szyderczy wzrok księcia przykuwał ją do miejsca. Tym razem księżę zwyciężył.

— Tak jest, nie przeczę, — powiedział z szatańskim spokojem, — dokończyłem dzieło zaczęte przez wilka! Tam oto leży człowiek, którego jedynie kochałaś! Hahaha, uściskaj go, bądź z nim szczęśliwa!

Hortensja zaciskała i prostowała palce w bezsilnej wściekłości.

— Trymfujesz, — syknęła — lecz nie cięsz się zawcześnie. Jeszcze posiadam broń przeciwko tobie, która może cię zgubić. To morderstwo, które teraz popełniłeś, nie jest jedynem! Jeszcze nie przedawiało się zbrojstwo Esterki! Za to życie, które teraz zgładziłeś odpokutujesz swoją własną głową!

Księżę drgnął mimowoli. Lecz natychmiast odzyskał spokój i obojętnie spoglądał na księżnę.

— Tak myślisz? — odpowiedział,

wzruszając ramionami. — Sądzę, że się jeszcze nad tem zastanowisz. Mój los byłby także twoim. Pomyśl o swojej własnej przeszłości, zastanów się nad tem, co musisz ukrywać, a przede wszystkim, — przy tych słowach wskazał ręką na umarłego — pomyśl też o nim! Zginął on z twojej ręki, ty jesteś jego morderczynią. Czy myślisz, że znajdziesz takiego głupca, któryby ci uwierzył, że ja jestem winny, skoro oświadcze, że ty go z rozmysłem otrułaś, chcąc uniknąć publicznego skandalu?

W pokoju rozległ się przeraźliwy krzyk Hortensji. Walcząc z zemdleniem, upadła obok trupa Gołowina. Księżę nie spojrział nawet na nią. Z szyderczym śmiechem odwrócił się od niej i wyszedł z pokoju.

Było to nazajutrz po południu. Księżę do tego czasu nie spotkał jeszcze Hortensji. Wpadł on w stan złościwego zadowolenia. Przeświadczenie, że nasycił swą zemstą i zranił serce Hortensji, napawało go błogiem uczuciem. Po raz pierwszy od dawnego czasu czuł, że nie był jak dotąd, jej sługą, lecz panem.

Nagle wszedł lokaj z oznajmieniem, że ktoś czeka w przedpokoju i pragnie rozmówić się z księciem.

— Kto tam jest? — pytał się księżę.

— Przybysz nie powiedział mi swego nazwiska, księżę panie, odparł lokaj. — Ale to rzecz obojętna. Jest to młody żydek w długim hałacie.

Księżę namyślał się, czy miał przyjąć gościa.

— Prawdopodobnie, — pomyślał sobie, chce mnie młody żydek nabrać na jałmużnę, lub zrobić ze mną jakiś interes.

— Niech wejdzie! — zdecydował wreszcie księżę.

Lokaj wyszedł, a wkrótce potem zjawił się w pokoju Mendel Prerauer. Wchodząc, kłaniał się głęboko aż pejsami dotykał prawie ziemi.

— Proszę mi wybaczyć, jasnie oświecony księżę, — tłumaczył się Mendel Prerauer, — że biedny żydek śmie naprzykrzać się księciu panu. Jestem Mendlem Prerauerem, może księżę pan przypomina sobie starego Prerauera, panie Boże święt nad jego duszą, który już przed dwudziestu laty załatwiał interesy z księciem. Otóż tego starego Prerauera jestem synem.

Księżę Sułkowski niecierpliwie wstrząsał ramionami i postanowił ukrócić gadatliwość żydka.

— Nie przypominam sobie tego. Powiedz mi, czego żądasz?

— Jasnie oświecony księżę ma córkę... Boże, jaką córkę!... Piękną, jak Estera i również mądrą i dobrą. Lecz cóż się stało? Zły duch opanował biedną księżniczkę, opuściła swojego męża i popadła w ręce zbrojcy. Jasnie oświecony księżę jest więc w kłopotcie i w rozpaczy, bo nie wie, gdzie szukać jasnej księżniczki. A teraz, miłościwy księżę, Mendel Prerauer chce wyświadczyć przysługę. Mogę księciu panu pomoc w wyszukaniu córki i w wytepieniu całej szajki zbrojców.

Księżę słuchał uważnie. Z początku zachmurzył się i omal nie fuknął na Mendla Prerauera, że nieproszony miesza się do sprawy. Lecz wkrótce odeszła mu do tego ochota. Wiadomości, jakich chciał dostarczyć Mendel Prerauer, może miały dla księcia wielkie znaczenie. Klimczok podług zdania księcia już nie żył. Tem goręcej za to pragnął odzyskać Klementynę.

(Ciąg dalszy nastąpi).

SPORT i KULTURA FIZYCZNA

Czechosłowacja — Polska

2:1 (1:0)

Z Czechosłowacją, naszym najbliższym sąsiadem — stosunki sportowe nie były zbyt silnie rozbudowane. Dopiero rok ostatni, a szczególnie ostatnie 2 miesiące — przyniosły radykalną odmianę.

W ciągu tego krótkiego czasu odbyły się między państwowe spotkania polsko - czeskie aż w 4 gałęziach sportu: w pływaniu (gdzie przegraliśmy 44:58), w lekkiej atletyce (wygraliśmy 79 i pół : 68 i pół), w tenisie (porażka 2:4) i wreszcie w boksie, (w którym zwyciężyliśmy w stosunku 10:6).

Pozatem do tych wszystkich meczów można doliczyć mecz hokejowy Polska — Czechosłowacja, rozegrany w czasie mistrzostw świata w Pradze i zakończony zwycięstwem Czechów w stosunku 1:0, oraz szereg spotkań między sportowcami polskimi i czeski w szczególności w hokeju i narciarstwie; w pierwszym zanotować należy szereg tournée drużyn polskich po Czechosłowacji i rewanże Czechów u nas; w narciarstwie Czesi startowali w mistrzostwach Polski, przycem Barton przegrał, zajmując 3 miejsce za Łuszczkiem i Bronisławem Czechem. Na mistrzostwach Czechosłowacji Czesi się zrewanżowali, bijąc naszych narciarzy.

Łyżwiarze polscy startowali z powodzeniem w mistrzostwach słowiańskich w Morawskiej Ostrawie, gdzie Kałbarczyk wygrał biegi panów, a Bilorówna i Kowalski — jazdę figurową. Sukces swój powtórzył Kałbarczyk na mistrzostwach Czech w Szczyrbskim jeziorze.

Lekkoatleci — oprócz oficjalnego meczu — startowali w Pradze na jubileuszu Slavii i na Masarykowych Hrach. Piłkarze Cracovii odnieśli piękny sukces, zdobywając pułhar Nitry.

Pływacy czescy gościli na zawodach międzynarodowych w Warszawie. Czesy tenisie rozegrali spotkanie Warszawa — Praga i brali udział w międzynarodowych mistrzostwach które wygrał Czech Hecht.

Nie próżnowały i inne sporty jak hippika, automobilizm, motocykle, kajakowcy i zapaśnicy. Nasi zapaśnicy spotykali się z Czechami na turnieju państw Małej Ententy w Zagrzebiu, a poza tem rozegrali spotkania w drodze powrotnej w Przerowie. Kajakowcy startowali na mistrzostwach Europy w Pradze. Motocykliści i automobilści polscy startowali kilka razy w Czechosłowacji, a czescy w Polsce.

Tak się przedstawia bilans naszych stosunków sportowych z Czechosłowacją; dzisiejszy mecz piłkarski będzie symboliczną kłama, zamykającą dorobek sportowy obu bratnich narodów.

W nocy z piątku na sobotę przybyła do Warszawy piłkarska reprezentacja Czechosłowacji, której towarzyszy szereg dygnitarzy sportowych i przedstawicieli prasy czeskiej. Po powitaniu na dworcu przez delegatów Polskiego Związku Piłki Nożnej i Związku Dziennikarzy Sportowych — goście udali się do hotelu Polonii.

Kierownictwo drużyny spoczywa w rękach: Petru, Tesara i Bidrica. Jako delegat komisji, urządzającej mistrzostwo świata — przybył dr. Pelikan.

Grupa dziennikarzy stanowią: prezes Heinz, Marsak, Laufer, Schwarz, Svoboda i Safranek.

Sędzia zawodów p. Xifando, Rumun, przybył do Warszawy wczoraj wieczorem.

Sobotę goście poświęcili wiedzianiu miasta i C. J. W. F., a dziennikarze podejmowali byli obiadem przez Związek Dziennikarzy.

Wspólnie z dziennikarzami polskimi odbyli konferencję, na której uzgodniono szereg zagadnień i postulatów co do współpracy w najbliższym sezonie.

W kościele w Warce nad Pilicą odbyło się w niedzielę o godz. 12 oryginalne nabożeństwo. Oto ks. Rostkowski odprawił specjalną Mszę św. na pomyślność wyniku meczu piłkarskiego Polska — Czechosłowacja. Ks. Rostkowski był przed 10 laty lekkoatletą w klubie sportowym Warszawianka, a po przywdzieniu szat duchownych nie przestaje interesować się sportem. Niedzielne nabożeństwo na pomyślność meczu piłkarskiego jest chyba jednym z najoryginalniejszych, jakie odprawiono w Polsce.

Wczoraj na stadionie Legii w Warszawie rozegrany został w obecności 18 do 20 000 widzów pierwszy międzynarodowy mecz w piłce nożnej z cyklu spotkań o mistrzostwo świata pomiędzy Polską a Czechosłowacją, zakończony naogół szczęśliwym zwycięstwem Czechosłowacji w stosunku 1:2, (0:1) w składzie drużyn: Polska — Albański, Bulańców, Martyna, Mysiak, bracia Kotlarczykowie, Król, Matjas, Nawrot, Pazurek, Niechciol, Czechosłowacja: Planicka, Burger,

Cytry, Bouska, Camball, Krcil, Pelner, Silny, Nejedly, Puc, Rulc.

Na wielkim stadionie Legii wszystkie miejsca zapelnione już prawie na godzinę przed rozpoczęciem meczu. Sznur aut, taksówek i różnych pojazdów zalegał ulice przyległe do stadionu. Przed kasami ścisk, widać jednak, że organizatorowie sprościli trudnemu zadaniu. W łóżach oficjalnych zajęli miejsca przedstawiciele czeskiego związku piłkarskiego z dr. Pelikanem na czele, poseł czeski w Warszawie, Prezydium Piłki Nożnej w Warszawie z gen. Bończę-Uzdowskim i majorem Jachocem, przedstawiciele rządu polskiego, miasta Warszawy i innych. Łoże dziennikarskie są zajęte przez liczną grupę przybyłych dziennikarzy czeskich z red. Lauferem i Marczakiem oraz wielu dziennikarzy polskich. Trybuna przyległa do trybuny głównej, zajęta była również do ostatniego miejsca, tak, że całość sprawiała imponujący widok.

Na krótko przed godziną 12,30, tuż przed trybuną główną ustawiła się orkiestra polskiej, liczni fotografowie i stacja radiowa. W chwili później, jako pierwsi wybiegli na boisko, entuzjastycznie witani Czesi, Orkiestra gra

Hymn czzechosłowacki, a następnie ukazali się Polacy w barwnych kostiumach sportowych o barwach narodowych. Kapitanowie drużyn, polskiej Bulańców, czeskiej Planicka, z sędzią głównym Rumunem Xifando dokonują wyboru boisk. Głos mają Czesi, którzy grać będą z wiatrem.

Grę rozpoczęli Polacy. W obu zespołach widać silne zdenerwowanie. Jedynie Czesi wcześniej się opanowują i wylapują pierwsi nieudany atak Polaków, podjeżdżając prawą stroną naprzód pod bramkę polską. Piłkę odbija Martyna, którą otrzymuje Nawrot. Oddaje ją następnie na lewe skrzydło, skąd Nawrot otrzymuje ją z powrotem i z trzech prawie metrów, wskutek zdenerwowania, nie potrafi strzelić do próżnej bramki. W chwilę później Czesi mają pierwszą okazję zdobycia bramki, bowiem wskutek „faulu“ Martyny, Silny strzela tuż nad poprzeczką.

W 10-tej minucie Pazurek marnuje dobrą sytuację, podobnie jak i w 25-tej minucie. Następnie Albański łapie przytomnie 2 ostre strzały Puca, a w 33-ciej minucie Silny atakuje Albańskiego w sytuacji

podbramkowej i, wytrącając mu piłkę, uzyskuje prowadzenie dla Czechosłowacji. Winę tutaj ponosi Martyna, bowiem piłka została przez niego nieudolnie odbita, którą następnie centruje prawoskrzydłowy z Czechosłowacji Rulc. W drugiej połowie początkowo Polacy atakują bardzo ostro i zanoszą się na wyrównanie. W 6-tej minucie z strzału Matjasa obrońca Burger robi rękę w polu karnym. Wyrównując bramki, strzela Martyna z karnego. Czesi ograniczają się przez 10 minut wyłącznie na obronie, przycem gra się zastrza tak, że poziom jej nie stoi na zbyt wysokim poziomie. Publiczność silnie dopinguje Polaków. W 16-tej minucie wskutek zderzenia się z Martyną znoszą z boiska lewego łącznika Czechów Puca, który złamał nogę. Obie strony dążą teraz do zmiany wyników i widać, że i Czesi stawiają wszystko na jedną kartę. Mecz staje się denerwujący i cała publiczność bierze w nim żywy udział.

W piątej minucie przed końcem udaje się Czechosłowacji uzyskać zwycięską bramkę przez Silnego, jednak z winy obrony polskiej i Albańskiego.

Przechodząc do szczegółowego omówienia drużyn, trzeba zaznaczyć, że gra polskiej drużyny wypadła nienadzwyczajnie, bowiem miała ona szereg słabych punktów, a zwłaszcza w linii napadu.

Reprezentacja footballowa Czechosłowacji, która wczoraj pokonała reprezentację Polski w stosunku 2:1 (1:0).

Protest w sprawie meczu

„Naprzód“ Lipiny — „Śmigły“ Wilno

Decydujący mecz footballowy o wejście do Ligi Państwowej, jak wiadomo, zakończył się porażką Naprzodu. Mecz ten odbył się w fatalnych warunkach. Trzech graczy „Naprzodu“ zostało poważnie kontuzjowanych. „Naprzód“ zaprotestował i protest uznany został przez Wydział Gier i Dyscypliny, P. Z. P. N. Na 22 bm. wyznaczono nowe decydujące spotkanie.

Rozstrzygnięcie to nie podobało się K. S. „Śmigły“ a nawet całemu okręgowi Wileńskiemu, który nietylko odwołał się do zarządu P. Z. P. N., lecz nadto podał się do dymisji, by wystraszyć swoim postępowaniem miarodajne czynniki.

Zarząd P. Z. P. N. zbiera się dzisiaj i sprawę tę rozpatrzy. Z Śl. O. Z. P. N. wyjeżdża do Warszawy p. Antoszewski, sekretarz, by bronić tezy „Naprzodu“.

Wyniki sportowe

OTWARCIE BOISKA W KOZACH

Wczoraj odbyło się w Kozach, pow. Białski poświęcenie nowo wybudowanego stadionu sportowego, strzelectwa, oraz świetlicy miejscowego Związku Strzeleckiego. W uroczystości wzięli udział starosta Białski dr. Alberti, plk. Zagórowski, starosta Bielski Bocheński i inni. Poświęcenia dokonał ks. kanonik Zak.

„STADJON“ MIKOŁÓW — „BŁYSKAWICA“ KOP. EMA 1:4 (1:2)

Bramki dla zwycięzców zdobyli Szymura, Trybus, Suchanek, Trodula. Gra naogół wyrównana i wynik nie odpowiada przebiegowi. Ta sama ilość bramek mogłaby paść po stronie drugiej, która jednak miała znakomitego bramkarza. Gra była niezwykle ostra.

„STADJON“ MIKOŁÓW REZ. „BŁYSKAWICA“ KOP. EMA REZ. 2:2 (2:0)

„SILESIA“ PARUSZOWIEC — KS. „ROEMER“ NIEDOBZYCE 1:0

Mecz nie został dokończony. Drużyna KS. „Roemer“ niezadowolona z orzeczenia sędziego, zesłała z boiska.

„STRZELEC“ PSZÓW — „23“ RYDUŁTOWY 4:1 (2:1)

„CONCORDIA“ KNURÓW — „23“ CZERWIONKA 5:1 (4:1)

Bramki dla zwycięzców zdobyli: Gajda 3 i Błtnier 2. Zupełnie zasłużone zwycięstwo miejscowych, mających w ciągu gry rażącą przewagę. Na wyróżnienie zasługują znakomity bramkarz Czerwionki, p. Szczerba.

„SOKÓŁ“ WODZISŁAW — „20“ RYBNIK 2:2 (1:1)

Zawody o mistrzostwo klasy A podokręgu Rybnickiego, należały do najbardziej ciekawych. Gra niezwykle szybka, stojąca na wysokim poziomie. Bramki dla „Sokoła“ zdobyli: Ahtelik i Papierok, dla Rybnika: Szymk. Sędziował dobrze p. Gumnior.

Sport w Zagłębiu Dąbrowskiem

C. K. S. — ZAGŁĘBIANKA 5:1 (1:1)

Mecz tych zespołów należał do bardzo ciekawych i ładnych ze względu na walkę o pierwsze miejsce w tabeli. Pierwsze pół godziny należały do miejscowych, potem jednak gra wyrównana, a do przerwy wynik utrzymał się 1:1. Dla miejscowych bramki zdobyli: Dyrda, Puszyński i Boguoki. Z miejscowych najlepszy Czapla, natomiast u gości podobał się środkowy pomocnik, Rezerwa C. K. S. wygrała 4:3.

RUCH — UNJA 1:1

Mistrz województwa u siebie traci znowu cenny punkt z kolegami, którzy z każdym tygodniem poprawiają swą formę, stając się drużyną b. niebezpieczną.

POLICYJNY — SOLVAY 4:2

Policyjny gromi w Grodźcu twardą drużynę fabryczną, u której odczuć było można brak bramkarza Ciapały. Bramki zdobył 3 Luchter i 1 Droźniak. Rezerwa Policyjnego wygrała 3:2.

ZAGŁĘBIE — SARMAJKA 6:3

Zagłębie po serii niepowodzeń wygrywa u siebie z osłabionym składem ekstraklasy.

BRYNICA — HAKOAH 0:1

Mecz tych drużyn w Będzinie został przerwany z powodu wynikłej awantury. Na boisko wtargnęła publiczność i choć porządek przywrócono, to jeden z „kibiców“ kopnął sędziego p. Kuśkę. Zawinił on, dopuszczając do ostrej i brutalnej gry. Jedyną bramkę zdobył Siwek starszy.

WYŚCIG KOLARSKI W SOSNOWCU.

W propagandowym wyścigu kolarskim w Sosnowcu, 1 miejsce zajął Ślusarczyk, przed Pochwałskim

